

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **I.T. G.**, st. příslušnost Moldavská republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2017 č.j. OAM-151/LE-VL17-VL13-PS-2017, **o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Barty** se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.10.2017 č.j. OAM-151/LE-VL17-VL13-PS-2017 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e)

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 20.1.2018. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se vyhoštění. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu ze dne 25.10.2017, kterou nijak blíže neodůvodnil a zároveň požádal, aby mu pro řízení o této žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 1.11.2017 č.j. 18A 34/2017-17 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce vyzval k doplnění a opravě žaloby. Právní zástupce podáním ze dne 6.11.2017 doplnil žalobu žalobce tak, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření žalobci podle ust. § 47 zákona o azylu. Poukázal na čl. 15 Preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU zdůrazňující, že zajištění žadatelů by mělo být pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsoby i účel zajištění. Podle žalobce žalovaný nedůvodně spojil důvody aplikace ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy skutečnosti nasvědčující účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, s důvody nemožnosti uplatnění zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie zdůrazňující zásadu, že realizace vyhoštění musí být prováděna za použití nejmírnějších donucovacích opatření a že pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním. Protože žalovaný situaci žalobce posoudil nepřiměřeně paušálně a bez potřebné individualizace jeho případu, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.10.2017 č.j. OAM-151/LE-VL17-VL13-PS-2017 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z předloženého správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázáno, že:

- rozhodnutím Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 27.9.2017 č.j. KRPZ-102296-16/ČJ-2017-150026-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1

zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších přepisů, a zároveň byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce čtyř let. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl dne 25.9.2017 kontrolován policisty Odboru cizinecké policie Zlín ve Spytihněvi, okres Zlín, na staveništi kulturního domu, kde vykonával pracovní činnost pro firmu PE Rakstav s.r.o. Při této kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti a po provedené lustraci bylo zjištěno, že se nachází v informačním systému smluvních států od 23.5.2017 do 23.5.2018 jako osoba, které není umožněn vstup a pobyt na území členských států EU. Žalobce sám potvrdil, že mu bylo vydáno rozhodnutí ze dne 22.4.2017 Odborem cizinecké policie Praha, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku spolu s povinností vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce dále do protokolu uvedl, že nevycestoval proto, že měl práci a nedostal peníze, na které čekal. V České republice poté pobýval na různých místech v Praze, Plzni a ve Zlíně. Dále do protokolu uvedl, že do ČR přicestoval dne 17.8.2016 za prací do Prahy a někdy v listopadu 2016 mu někdo na diskotéce odcizil doklady a od té doby zůstává nadále bez platných dokladů. V březnu 2017 byl na ambasádě Moldavska, kde ho odkázali, aby přišel následující den. Druhého dne přišel podle domluvy v 11 hodin a když mu řekli, že je polední pauza, tak odešel a už se nevrátil. V odůvodnění je dále uvedeno, že zmíněným rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, jednoho roku. Toto rozhodnutí však žalobce nerespektoval, v uvedené lhůtě nevycestoval a nadále se na území ČR úmyslně a neoprávněně zdržoval až do dne kontroly OPC Zlín;

- dne 2.10.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany;
- v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přijel 17.8.2016, chce tady žít a pracovat a do Moldavska se vrátit nechce. Dostal zprávu z Moldavska, že jej hledá Interpol. Jde o nějaké nedorozumění neboť na vojně byl a dostal knížku, že absolvoval povinnou vojenskou službu. Vojenskou knížku má doma. V Moldavsku není schopen zajistit ani sebe ani rodinu. Jsou tam politické nátlaky, nepsané podmínky pro zaměstnání a je to tam těžké pro mladé lidi. Přes rodinu platí alimenty a manželka popírá, že jí to platí, šla na policii, která ho proto hledá. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl;
- dne 6.10.2017 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při němž uvedl, že žádá proto, že mu nevyhovuje politická situace v Moldavsku a že lepší práci nemůže dostat jinak, než přistoupením na nějaké politické nabídky. Chtěl by v ČR žít a pracovat. Na otázku, zda podáním žádosti o mezinárodní ochranu chce legalizovat svůj pobyt v ČR, odpověděl, že doufá, že ano.

Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení

mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle ust. § 47 odst. 1 téhož zákona se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Krajský soud především znovu opakuje, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného toliko v rámci uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyplývající z ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Především podotýká, že nezjistil v napadeném rozhodnutí takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu, nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s.ř.s.).

Jedinou žalobní námitkou vznesenou v podání právního zástupce žalobce ze dne 6.11.2017 bylo to, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. S žalobcem lze zcela souhlasit v tom, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu má být realizováno toliko ve výjimečných případech stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady EU č. 2013/33/EU a shora citovaným ustanovením § 46a odst. 1 zákona o azylu. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená citelný zásah základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, tak jak ji garantuje čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Jde tedy o zásah, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V nyní projednávané věci byl žalobou napadeným rozhodnutím žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 psím. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje výše citované zákonné ustanovení a předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, tedy proto, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, kdy byl zadržen cizineckou policií a bylo zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění a o jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Sám uvedl, že do ČR přijel 17.8.2016 a až do doby zajištění se tedy mohl volně pohybovat a nic mu nebránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Tuto žádost však podal zcela účelově v době, kdy s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Nelze také pominout skutečnost, že žalobci bylo uloženo již předchozí správní vyhoštění OCP Praha ze dne 22.4.2017 s povinností vycestovat do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, což ovšem žalobce nerespektoval. Vycházeje z těchto skutkových zjištění, dospěl krajský soud ke stejnému závěru jako žalovaný, že použití mírnějších prostředků než zajištění, není v tomto případě vhodné, neboť zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmito zvláštním opatřením podřídí, že je bude dodržovat a že je důvodné se domnívat, že jejich uložení bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní

ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany (viz druhý odstavec tohoto zákonného ustanovení). V projednávané věci ovšem měl žalovaný najisto postaveno, že žalobce nevycestoval z území ČR poté, co mu bylo uloženo první správní vyhoštění a že podal účelově žádost o udělení mezinárodní ochrany až poté, kdy byl zadržen a bylo s ním zahájeno další správní řízení ve věci správního vyhoštění. Naopak se žalobce nacházel na území České republiky v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, mařil jeho výkon a porušoval tak právní předpisy České republiky. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že použití zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu by v případě žalobce bylo neúčinné. Žalovanému nelze proto vytýkat, že nesprávně a nedostatečně posoudil aplikovatelnost těchto opatření, už proto, že žalobce nerespektoval dobrovolně povinnost uloženou mu v rozhodnutí o správním vyhoštění. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 269/2016-21 ze dne 22.12.2016 není příkladný, neboť v této věci se sice jednalo rovněž o napadené rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a o problém aplikace zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona, kdy žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena lhůta k vycestování; Nejvyšší správní soud však neshledal dostatečné odůvodnění žalovaného zejména v souvislosti s argumentem, že se žalobkyně dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s tvrzeným úmyslem řešit svoji pobytovou situaci a že toto odůvodnění je nepřezkoumatelné právě v nedostatku důvodů ohledně závěru o nemožnosti uložení zvláštního opatření se zřetelem k individuálním okolnostem případu žalobkyně.

Krajský soud uzavírá, že neshledal ze shora uvedených důvodů odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné v důsledku toho, že by se žalovaný nedostatečně individuálně případem žalobce zabýval či že by paušálně nepřijatelně jeho situaci posoudil. Dle názoru krajského soudu žalovaný v případě žalobce přistoupil k jeho zajištění na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, kdy tyto okolnosti odpovídají požadavkům výjimečnosti institutu zajištění na místo uložení mírnějších opatření, žalobu proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou, přičemž rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v celkové výši 6 800 Kč představující 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. celkem 6 800 Kč v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, do dvou týdnů po jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 15. listopadu 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce